

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassó-, kis- és nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, köhalmi, medgyesi, nagy-sinki, segesvári és szent-ágotthal kir. járásbírók hivatalos hirdetője.

MEGJELENIK HETENKINT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

SZERKESZTŐSÉG:

Brassó, Cseregepiacz 148 sz., I. emelet, hol a szerkesztő naponként 4—5 óra között található.

Nagy-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Horváth László társszerkesztőhöz Segesvárra, Kis-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Gyöngyösi István társszerkesztőhöz Dicső-Szent-Mártonba küldendők.

Kéziratok vissza nem adtnak.

KIADÓ-HIVATAL:

Alexi könyvnyomdája, Színház-utca 95. szám, hova az előfizetési és hirdetési díjak bérmentve küldendők.

Hirdetések és Nyílt-tér előre fizetendő.

ELŐFIZETÉSI ÁR

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve: Egész évre 7 frt, fél évre 3 frt 50 kr, negyed évre 1 frt 80 kr. Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:

4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetés után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő. Nyílttéri közlemény sora 10 kr.

HIRDETÉSEK FELVÉTELNEK:

Brassóban a kiadóhivatalban. **Budapestben:** Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; **Bécsben:** Danbe G. L. és társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; **Berlinben:** Rudolf Mosse; **Frankfurtban:** Danbe G. L. és társa hirdetési irodájában.

Brassó, 1890. jan. 11.

Nagy-Szebenben a múlt év végén egy füzetecske jelent meg, melynek névtelen szerzője (egy veterán) „Alkalmi elmélkedések az erdélyi szászok viszonyáról a magyar nemzethez” (zur leitenden Nation in Ungarn) címen elmondja nézetét a fennálló ellentét okairól, s fejtegetve elenyésztetésének szükségét a szászok jól felfogott érdekében, egyuttal utal a módokra, miként történhetik, miként történjék ez.

Ambár a röpirat ismeretlen írójának álláspontját nem helyeselhetjük mindenben, mégis el kell ismernünk, hogy bár minden sorából az erdélyi szász szól, ez érzelmét meg tudja egyeztetni a magyar hazafisággal, hogy a midőn hangsúlyozza, hogy szász és az akar maradni, mint ilyen is tud magyar lenni, hazafiasan érezni s gondolkodni.

Az ellentét okait kutatva, azon eredményre jön, hogy annak tulajdonkép nincsen realis alapja, s az csak a kölcsönös bizalmatlanságban s lehangoltságban keresendő. A szász néppárt programja alapján álló Salmen báró válaszlói előtt kijelentette, hogy a szászok nem szándékoznak többé eredménytelen harcot folytatni egy magyar nemzeti állam megteremtésére irányuló törekvés ellen, s csak azt célozzák, hogy német nemzetiségi jellegüket a megváltozott viszonyok között is megőrizték, s elismeri azt is, hogy a mai magyar állam áldásaiban a szászok is részesülnek.

Hasonlóan nyilatkozott az ugyancsak a szász néppárt programját magáénak valló nagy-szebeni képviselő Meltzl Oszkár: hogy az erdélyi szászok a magyar állam híj polgárai akarnak lenni, feltétlenül elismerik, hogy ez államban a történeti jog, számuk, vagyonosságuk és műveltségük révén a vezérszerep a magyarokat illeti s hogy a szászok a magyar nyelvet, mint államnyelvet, ellentmondás nélkül elismerik.

S ha e nyilatkozatokkal szembe állítjuk azt, mit a miniszterelnök ugyancsak Meltzl beszédjére adott válaszában mondott, mely alkalommal biztosította a szászokat a kormány-nak irántuk való jóakaratról, biztatta őket, hogy műveltségüket csak tartsák meg a jelen

alakban s fokon továbbra is s azt lehetőleg még fejlesszék; ha hozzáteszünk, hogy számtalanszor a legilletékesebb oldalról, sőt ő Felsége kolozsvári tartózkodása alkalmából még a király részéről is biztosítottak, hogy nyelvük gyakorlatában s művelésében bántalmaztatni nem fognak; ha ezen innen s onnan tett nyilatkozatokat összevetjük: akkor a röpirat szerzőjével tényleg egyetérthetnénk az iránt, hogy a fennálló ellentétnek nincs semmi realis alapja.

Tehát csak kölcsönös bizalmatlanság s elhangoltság volna a fennálló ellentét oka, semmi más. Hátha mégis? De erre rátérünk még.

A kiegyezésnek a szászok érdekében való fontosságát fejtegetve a szerző, úgy látszik, Meltzl Oszkár nagy-szebeni képviselőnek, a szászok egy része által határozottan rosszal programbeszédjének eszmemenetét követi s kifejti, hogy e reménytelen küzdelem sok erőt fogyaszt hasztalanul, mely közhasznú, megoldásra váró feladatok megvalósítására volna értékesíthető, holott most ez erők eredménytelenül, meddő törekvésekre pazaroltatnak. A kiegyezés áldására volna az egyesnek, áldására az egyetemnek.

Egyetértünk teljesen a szerzővel arra nézve, a mit a kiegyezés megvalósításának módjára nézve mond, ugyanis — kissé határozottabban fejezzük ezt ki, mint a röpirat írója — hogy az nem a magyarok, de a szászok dolga. Nem véljük azonban, mint a szerző hiszi, hogy elég, ha szász testvéreink leküzdve beteges érzékenységüket, az első lépést megteszik; ajánlja nekik, hogy ebből ne csiráljanak etiquette-kérdést, ne tartsanak attól, hogy ez által férfiúi méltóságukat kockáztatják, mert annak eleget lehet tenni akkor is, ha a gyöngébb enged a hatalmasabbal szemben. A dolog nem áll egészen így, s köszönettel tartozunk a szász néppárt nagy-szebeni közlönyének, mely éppen a röpirat megbeszélése alkalmával e pont elleni ellenvetéseivel a helyzetet tisztázta.

A szászok a kiegyezést föltételekhez kötik, e föltételeket teljesítse előbb a magyar állam, azután lesznek majd jó magyar hazafiak.

S ez, meggyőződésünk szerint, az egész

kérdésnek sarkalatos pontja, ezt kell tisztáznunk.

Nem vetjük föl a kérdést, hogy mik kívánságaik; ez teljesen alárendelt dolog, s hiába is vetnők fel, mert a hány szászszal beszélünk, annyi baját, óhaját, kívánságát halljuk; a kérdés egyszerűen az: szabad-e a hazafiságot — s hazafiság és magyar hazafiság között, magyar állampolgárra nézve nem létezik s nem létezhetik különbség — feltételekhez kötni, akár jogosultak, akár nem jogosultak azok?

A mi meggyőződésünk az, hogy nem, s a mig szász testvéreink ez egy pontban tőlünk eltérő nézetben vannak — s ma, bármennyire akarják is egyesek az ellenkezőt állítani, ez az álláspontjuk — addig, bár ugy magunk, mint a szászok és kivált a szászok érdekében sajnáljuk, a fennálló állapotot változtatni nem lehet.

A szászok ismételtén kijelentették, hogy a fennálló törvényekbe belenyugosznak, de sérelmesnek találják azok némely értelmezését s reájok való alkalmazását, sérelmesnek a kormány némely rendeleti intézkedését, s főpanaszuk a kormány egyes közegeinek állítólagos önkénykedése ellen irányul.

Ez az egész, s tegyük fel, hogy mindez igaz, bár éppen rövid idővel ezelőtt szemtanúi voltunk egy imposans ovationnak, melyben éppen szász testvéreink részesítették azon főispánt, ki ellen a vádak egész özönét szórta a szász néppárt közlönye, s részesítették ép azért, hogy ez alaptalan vádak ellen tiltakozzanak; mi azoknak más esetben való jogosultsága iránt is alapos kételyeket támaszthat. De tegyük föl mégis, hogy mindezen panaszok jogosultak; mi következik mindebből?

Egy állam érdekében hozott rendelet vagy törvény mindig sérteni fogja egyesek, talán nagy vidékek érdekét, de a közjónak a rész kell hogy alávesse magát, s ha egy törvény, mely az egész országra szól, Péterre terhesebb, mint Pálra, azért Péter nem tagadhatja meg hazafiságát.

A mi pedig az önkényeskedő államközegeket illeti — föltéve, de meg nem engedve, hogy a szászoknak tényleg ilyenekkel van

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

A posta.

Irt: Gyöngyösi László.

Somlyó Évi szemlesütve állott meg az ajtó-küszöbnél, s valami papirost gyűrögetett kezében. Meglátszott az arcán, hogy nagyon meg van zavarodva.

Verő János, a híres takács, letette a sulykot s a leány felé fordult:

— No, mi jót hoztál, hugám?

Kiértett az érdes hangból, hogy nyájas akarna lenni. Ez az iparkodás is sok volt János bácsitól.

Évi közelebb jött egy lépéssel a szövőszékhez, s félénken elkezdte:

— Csak úgy benéztem, János bácsi, nem hoztam biz én semmit . . .

— Csak azt a levelet ugy-e, a Pétertől? No hát add ide, elolvasom. Ambátor fölösleges dolog, mert az ilyen szerelmes legények levelei olyan egyformák, mint ezek a fonalak.

Utána nyult a levélnek. Évi nagy zavarában az üres kezét nyújtotta neki, míg a másikat, a melyikben a levél volt, a háta mögé dugta. Az a kéz elő se került onnan, míg János bácsi rá nem szólt:

— Hozz' ide már no!

Az öreg takács előkereste papaszemét a fiókból. A vén papaszemnek eltört a sárgaréz tartója, madzaggal kellett kitoldani, hogy a füléhez ragaszthassa.

Idegenül, majdnem ellenséges arccal kezdette kémlelni a levelet. Megnézte alul is, felül is, még a hátuljára is tekintgetett. Majd a bal markába fogta s a jobb kezének öt ujjával megkopogtatta egy párszor. Végig siklottak szemei a szarkalábakból összerótt sorokon, s borzas szemöldjeit összevonva, komoran csóválta fejét.

Évi kipirosodott arccal, nyugtalanul kérdezte:

— Az Istenért, János bácsi, talán valami rossz ujságot olvas ki belőle?

— Az a, rossz ujság! A semmirevaló, a helyett, hogy többet dolgoznék, bolondságon töri a fejét.

Évi mosolyogni kezdett örömeiben.

— Nem olyan bolondság az, János bácsi.

— Az a, ha mondom. Előbb szerezzem egy fél telket, aztán irjon, ha ugyan még akkor kedve lesz hozzá. Addig tartsa meg magának.

De már erre elszabadult Somlyó Évi nyelve. Megperdült, mint a karika.

— Az Istenért, János bácsi, hova gondol? hisz addig megöregedünk.

— Hát aztán? — vágott közbe az öreg.

— Aztán ez nagy baj volna, tudja János bácsi, nagy baj volna. Sirás, bubánat lenne a vége. Óh Istenem, de minek is szomorít az ilyen beszéddel?

János bácsi fölraggatta jobb vállát, mint a kinek kisebb gondja is nagyobb az ő szomorúságuknál.

— Hát hiszen ugy lesz, a mint lesz. Különben pedig írja ő, hogy:

„Ezen soraim keltek Szent Péter és Pál napján, Déva városában.

Kedves rózsám, aranyos gilicze madaram! Kivánok neked az Istentől minden jókat, s kívánom, hogy ezen soraim is jó egészségben és hozzám való igaz szeretetben találjanak téged. Én hála Istennek egészséges volnék, csak hogy az utánad való bánat nem hagy nyugton. Hogy te talán a Demeter Zsigmond fiával többet gondolsz, mint én velem! A múlt vasárnap is kimentem a tánczhelyre, de csak nem tudtak engem rávenni, hogy rugjam a port. Eszembe jutott, hogy Kis-Kapuson is van táncz hely és Somlyó Évi nagyon tudja a módját a táncznak. Hátha Demeter Bénivel rakja . . . A szívembe nyilallott, Évi lelkem, elszorodtam; pedig már volna 40 fo-

dolguk, — ám nézenek körül sógor-testvéreink a nagy világban, tudnak-e fölfedezni oly államot, mely csupa kifogástalan végrehajtó közeg fölött rendelkezik; ám nézzék azon közegeket, kiket ők maguk saját soraikból állítanak helyhatóságaik, közintézeteik élére; mind gáncs nélküliek-e?

S önkényeskedés, méltánytalanság a kisebbséggel szemben és törvényellenes tulkapások? Erről mi magyarok is tudnánk ám egyet-mást elmondani, kiknek egy keserves sors osztályrészünkül juttatta, hogy oly városnak legyünk polgárai, melyben az uralkodó többséget szász testvéreink képezik.

De méltányosak vagyunk.

A haza nem geographiai, de ethikai fogalom, melyet közös történelmi emlékek, közös dicsőség, közös szenvedések tudata s érzete alkot meg. Szász testvéreink a régmúltban s a közelmúltban annyszor a mienkétől eltérő törekvéseket szolgáltak, hogy egy részükre nézve, kik conservatív hajlamaiknál fogva, még a privilegiumos és az absolutistikus korszak édes álmain s emlékein szeretnek merengni, nem lehet „haza” az, mit mi nevezünk hazánknak, a haza fogalmát oly értelemben véve mint fentebb vettük. De nemcsak múltja, jövője is van hazánknak s a mi jövőnk közös szász testvéreinkével; ennek záloga az ujkor magyar állama. Azt, mit a múlt nem hozott, meg hozza a jövő, a mikor lesz módunk mindannyiunk emlékében élő, közös szenvedés- és közös dicsőségre visszatekinthetni. S e szebb jövő hirnökeként, annak zálogául tekintjük a nagysebeni veterán röpiratát s mint ilyet, örömmel üdvözljük!

Hiszszük: „Lesz még szőlő, lágy kenyér!”

† Augusta császárné.

A f. hó 7-én kimúlt német császárnéval ismét kidőlt egy nemes alak azok köréből, kik a hatalmas, új német birodalmat teremtették. Közvetlen nem vett részt e nagy munkában, sőt politikával egyáltalában nem foglalkozott, mégis azok mellett foglalt helyet, kik a munkát végezték. Nem csak azért mondjuk ezt, mert I. Vilmos neje volt, s mint hű, odaadó nő vidító, boldogító angyal gyanánt lebegett körülötte, hanem mert sok tekintetben szerencsés kiegészítője volt férje egyéniségének. Mig a komoly király azt, a mit józan eszével célravezetőnek ismert föl, szíves kitartással igyekezett megvalósítani, a nélkül, hogy népe közérzetére mindig tekintettel lett vagy lehetett volna, a classikus weimari körben nevelkedett, finom műveltségű Augusta a művészetek, tudományok s az irodalom iránti mély érdeklődésével mindig fentartotta a sympathikus kapcsolatot fejedelmi háza s népe, nemzete politikai s szellemi vezetői között. Fia is bámulatos, sokoldalú műveltségét s általánosan elismert human érzületét első sorban derék királyi anyja szerető gondjának köszönhette. De Augustát nemcsak a rang és szellem aristocratái ismerték és bámulták, hanem ismerte és al-

dotta ép úgy az utolsó munkás és pór. Ezt főleg rendkívül kiterjedt jótékonyágának köszöni, mely különösen Poroszország két nagy háborúja idején valóban országos kiterjedést nyert. Ismeretes, hogy az egész Németországot behálózó vöröskereszt-egyletnek nemcsak külsőleg volt védasszonya, hanem igazi védő és éltető szelleme. Friss emlékezetben van még, mennyire buzgolkodott a berlini hygienicus kiállítás és általában a közkórházak és közegészségügyi rendszabályok javítása érdekében. A milyen fényes volt sorsa, talán nem volt alattvalója, ki császári fényét irigyelte volna. Ezt különben már az a nagy egyszerűség, melyben személyesen élt s azon megrendítő csapások is lehetetlenné tették, melyek e nemes lelket élte alkonyán oly kegyetlenül sujtották. Áldott emléke nem fog elenyészni soha.

Belföld.

Brassó, 1890. jan. 11. Egy hírlapi kacsák gyártásával foglalkozó párisi journalista agyának csodaszülöttjét nemcsak a botrányhajhász párisi sajtó, de még a rendszerint komoly számba vett „Times” is kolportálja, ugyanis, hogy Ferencz József ő felsége legközelebb le fogna mondani. Miután a hirt a berlini „Post” is hozta egy londoni távirat alapján, azt Bécsből hivatalosan cáfolják, különben erre talán szükség sem volt; a bécsi börszen s talán épen ennek elhangolására készült a hír, az csak általános derültiséget okozott.

Az országgyűlés tárgyalásait ma kezdi meg újból a karácsonyi szünet után; reméljük, hogy a napirendre kerülő tárgyakat azok fontosságát megillető tárgyilagossággal fogja elintézhetni, s az ellenzéki pártok végre felhagynak méltatlan s céltalan akadékoskodásukkal.

A legelső tárgyak egyikét az 1890-iki budget fölötti részletes vita képezendi.

Külföld.

A „Kölnische Zeitung” szerint az orosz kormány, miután előbb hasztalanul sarkalta a magas portát, hogy a bolgár kölesön, illetőleg a bolgár vasutak elzálogosítása ellen felszólaljon, végre maga vállalkozott e nemes tisztre. Oroszország a kölesön megkötésében s a bolgár vasutak elzálogosításában a berlini szerződés 21. cikkelyét látja megsértve, a mennyiben az említett 21. cikk így szól: „A magas porta jogai és kötelezettségei, a mennyiben azok a kelet-ruméliai vasutakra vonatkoznak, változatlanul érvényben maradnak”. A portának lehetne oka a felszólalásra, de nem Oroszországnak. A porta is bölcsen tette, hogy hallgatott; mert jól tudhatta, hogy a caribrod-vakarelli és a jamboli-burgasi vasutvonalak a berlini szerződés idején még nem léteztek, hanem az első vonalat 1885-ben építették, a másik vonal építésébe a múlt évben fogtak bele. A caribrod-vakarelli vonal meg nem is Ruméliában, hanem Bulgáriában van.

Az orosz kormány ez actiójának különben nem tulajdonítanak komoly célzatot s azt hiszik, inkább csak azért történt, hogy egy kissé megzavarja s károsítsa a bolgár kormány hitelműveletét. De még ez irányban is alig lesz sikere.

Abban, hogy az orosz kormány végre a Bulgáriát illető kérdésben nyilatkozott, a lapok békés symptomát látnak; mert azt hiszik, hogy Oroszország végre abbahagyja baljóslatu duzzogását.

Mig így Európában Oroszország egy rosszakaratú actiójában is a béke jelét látjuk, Afrikában még a kegyes hittérítők is harci riadóztat fujnak. Mi hozta a jámbor angol missionariusokat oly harci lángba? Az angolok pár energikus és kegyes ténnyel oly szerencsésen előkészítették volt a Congo-államtól délre és délkeletre eső belső Afrika birtokba vételét, hogy már egészen a magukénak tekintették, s ime mi történik? A mindig oly tétlen portugál kormánynak Serpa Pinto híres utazóban egyszerre oly energikus képviselője akad, ki a Zambesi é Shire mellékén pár csapással alaposan megzavarni készül az angolok számításait; fenyegetve van az angol hatalom prestigeje, a kereskedő haszna, sőt még a megtérítendő lelkeket is talán majd katolikus pap hódítja el az angol térítők elől. Ezért a nagy zaj, ezért a nagy harag. Mivel, úgy látszik, Portugal részén vannak az Angolországra, illetőleg az afrikai angol tervek régóta félelmes Transvaal sympathiái, az angol kormány is komolyan veszi a dolgot s nagy hajódemonstrációra készül a Delagoa-öbölben, melylyel első sorban ugyan a portugálokat akarja Serpa Pinto desavouálására kényszeríteni, de másrészt a transvaali boerekre is kissé ráijeszteni. Egy újabb hír különben azt jelenti, hogy Németország felajánlotta közbenjárását Anglia és Portugal között.

Mult vasárnap, f. hó 5-én a helybeli református egyház presbyteriuma rendes tanácsulást tartott, a melyen a következő ügyek nyertek elintéztet: — Egyházmegyei képviselőnek a következő három évi ciklusra megválasztott Koós Ferencz; egyuttal eddigi képviselő Orbán Ferencznek jegyzőkönyvileg köszönet szavaztatott — A templomépítési kirovások felterjesztettek a m. kir. pénzügyminiszterhez, a községi adóközegek által történő felhajtás elrendelése végett. — Koós Ferencz bejelent, hogy mélt. gr. Bethlen András főispán és egyházi főgondnok ur évenként 100 frtot kegyeskedett felajánlani a templomépítés céljaira; a gyűlés a főispán főgondnok ur ajánlatát meleg köszönettel fogadta. — A segélyezési és kepetörlesztési pénztárak Kosik Mihálytól áthelyeztették Barabás K. és Kis A. kezelése alá. — Ezzel a gyűlés befejeztetett.

Román lapszemle.

Megszurta a „Gazeta” szemeit egy bizonyos cikk, melyet a „Magyar állam” clericalis lap közlelt hozott volt a nemzetiségi ügyben. Arra a cikkre aztán visszhang is következett, ugyancsak az említett lapban. Mindkét cikk a nemzetiségek s legközelebb a románok érdekében íratott. Abban a véleményben van mindakét cikk írója, hogy: „de bizony van hazánkban nemzetiségi kérdés s ha most csak hamu alatt lappang is a szikra: valamely európai rázkódás alatt, mint ezzel a „Tribuna” is szokott fenyegetni, igen veszedelmessé fogna hazánkra nézve válni. Hivatkozik az egyik cikk Gladstone hírneves angol államférfiura is, ki az irlandiak pártjára állván,

rintom a láda fiában, a kit tehénre szántunk. A husz forint is meglesz, ha Isten egésszséget ad s kitelik belőle egy riska tehén ára. Akkor aztán a paphoz is mehetnénk. Küldj jelt, hogy szeretsz, mert tele van a szívem bubánattal.

Ezen sorokat irtam Bitzó Péter saját kezeimmel, nagy szomorúságomban.

— Cifra biz ez. — magyarázá zord hangon János bácsi — mint a tarnóczy lányok kötője. No, majd megadom én rá a választ.

— Megmondom én János, bácsi, mit írjon — esett rá Évi könyörgő hangon.

— Meg ám, ha kérdezném! — vágott vissza az öreg s kutatni kezdett a lábában. Talált is benne egy náddarabot, a mihez fonállal kötötte oda a tollat.

Perczegett a toll, dőltek egymásután a nagy, öreg betűk a fehér papirosra. Évi aggódó szemmel nézte a betűket is, meg az arcát is a takácsnak. Istenem, nem lehet valami jó oda írva, mikor olyan görbén ugranak egymásra azok a cifra betűk!

János bácsi diadalmas arczczal olvasta, a mint következik:

„Hallod-e Péter! Azt hittem, több sütnivalód lesz. Inkább dolgoznál azalatt is, mig ilyen levélen töröd a fejed. Kevesebb szó lelkem, és több munka: akkor riska tehénre is lesz a ládafiában. Én megvagyok, a hogy vagyok; ha épen akarod, hát megvárak, de kevés bizalmam van benne, hogy a riska te-

hénen kívül még a tiszteletes urnak is kerüljön az esküvőért. Már pedig nem akarok leány fővel maradni a te kedvedért. Nehéz ám az élet sorja. Dolgozzál, ha lesz minden, talán engem sem lopnak el tőled. Ezt üzeni néked Kis-Kapusról Évi.”

Évinek még a lélegzete is elakadt erre a pogány levélre. Ugy elszorult a szíve, hogy attól tartott, mindjárt eltörik a mécses.

— Lelkem János bácsi, — mondá rémülten elhaló hangon.

— Hm. Talán nem vagy megelégedve a levéllel?

— Nem lehetne . . .

— Semmit se lehet, — mormogott az öreg békétlenül. — Ha lesz pénze a Péternek, akkor lesz felesége. Kötelességem a javadról gondoskodni, azért nevezett ki a tekintetes árvaszék tutorodnak . . .

— Hát akkor hívja haza Pétert és adjon neki.

— Majd valamikor! Most pedig vidd el a levelet a postamester urhoz. Itt az öt krajczár stemplire. A leány félénken forgatta kezében a levelet, s nem mutatott hajlandóságot a távozásra.

A takács zord arca kissé megengyhült s megczirógatta Évi két orcáját.

— Siess már no! Hiszen meglesz minden, úgy a hogy lesz!

Évi sóhajtva indult ki a szobából. Oh minek is vannak betűk a világon, ha csak ilyen gonosz dol-

gokat lehet velők irni. Milyen jó, hogy nem tanult meg betűt vetni. Szegény Péter, ha elolvassa! . . .

. . . Az nap este nagy ijedtségben voltak a takács, meg az Évi keresztanyja, a kinél az árva leány nevelődött. A gulya rég hazajött már, de Évinek semmi nyoma. Tűvé tették érte a falut, a környéket: hiába volt minden fáradság. Ugy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Csak harmadnap délben jutott az eszébe a kisbírónak, hogy Somlyó Évit sirva a Barangó felé látta rohanni.

A Barangó pedig mély állóvíz volt.

Verő Jánosban meghült a vér e szavakra. Rögön átszaladt a tiszteletes urhoz s elkérte a leghosszabb csáklyát, azzal ment ki a tóhoz. Két álló óráig kotorta vele a vizet.

Egyszer csak csengő leány szó, az Évié ütődik fülébe.

— Adjon Isten jónapot János bácsi.

A takács szájából a pipa is kiesett, nem tudott szóhoz jutni nagy meglepetésben.

De beszélt helyette Évi, a kinek noha poros volt a csizmája, haja, arca, de ragyogtak a szemei s mosolygás nyilott az ajkán.

— A postamester ur vadászni járt János bácsi a minap, hát azt gondoltam legjobb lessz, ha elviszem neki a levelet magam.

nemzete elnevezte nagy jó üregnek „The great old am.” Tagadja, hogy nálunk jó dolguk volna a nemzetiségeknek s nem ártana, ha 30—40 nemzetiségi képviselő ülné a budapesti országgyűlésben. Ajánlja a nemzetiségi kérdés, illetőleg törvényrevisióját.

A „Gazeta” vezércikkben hozta mindakét levelet s aztán ő is irt hozzá vezércikket. Ez már így szokás. Szerinte is ugyancsak van nemzetiségi kérdés. Már hogyan ne volna! Ott van, ugymond, a belényesi középiskolát érdeklő miniszteri szörnyrendelet. Ott van a hortobágyi három román népiskola, melyekben a csak magyarul tudó gyermekeket erőszakkal oláhositni, oroszositni akarták. Mindenütt üldözik(?) a román nyelvet.

Czikket így végzi: „A magyar kormány és emberei mindent elkövetnek, hogy a nemzetiség tüzeit szítsák és most már rajtunk a sor, hogy tegyük meg honpolgári kötelességünket, hogy ezt a kérdést ne úgy oldják meg, mint nemzetünk ellenségei óhajtják, hanem úgy, a mint nemzeti életünk érdekei követelik.” Miután a sor most a Gazetán van, mi várhatunk, hogy mikor és hogyan fogja megtenni honpolgári köteleit s akkor ez ügyre visszatérünk.

A vall. és közokt. miniszter közelebb néhány földabroszt és egy román földgömböt is eltiltott, mint-hogy a magyar nevek helyett németet, illetőleg románként használtak s a román gömbön Románia határa benyult az osztrák-magyar monarchia területére. — „Hogyan nevezzék, ezt kérdezi a „Gazeta”, magyarul az olyan helységet, melynek magyar neve csak a tulzók agyában és a kulturegyetiek gyárában létezik? Hát úgy, hogy pl. Nagy-Szöllősből ne csináljanak Seleusiu-Maret s ime rendben vagyunk.

Czenkalji.

Kis-küküllőmegyei krónika.

— Közigazgatási bizottság. —

Kis-Küküllővármegye közigazgatási bizottsága rendes havi ülését Hilibi Gál Domokos alispán elnöke alatt január hó 7-én tartotta meg.

Elnöklő alispán d. e. 10 órakor az újév beálltával szívélyesen üdvözlően a megjelent tagokat, az ülést megnyitja, mely után mély fájdalommal jelenti be, hogy a közig. bizottságnak egyik kitűnő szakkozege. dr. Felszegi János, törvényhatósági főorvos, rövid szenvedés után mult év december hó 29-én megszűnt élni, a mit az ülés mngilletődéssel, igaz részvételének érzésével vesz tudomásul, s e fölött érzett őszinte fájdalomnak jegyzőkönyvileg azzal ad kifejezést, hogy erről a gyászoló család is értesítették.

Ezután bejelenti alispán, hogy a mult hó 20-án megejtett általános tisztújítás alkalmával árvaszéki elnökké Bágya Ödön, a közig. bizottságból 1889 év végével sorszerint kilépő tagok, u. m. gróf Haller Jenő, gróf Bethlen Árpád, Szilvássy Sándor, Gerendi István és Apáthy Péter újra meg lettek választva.

Az 1876 évi t. cz 104 §-ának rendelkezéséhez képest a törvényhatósági bizottságnak mult hó 20-án tartott közgyűlése az egészségügyi bizottság tagjait megválasztván, a közig. bizottság a maga részéről jelzett bizottságba kijelöli Miklós Gyula kir. mérnököt, Bukuresti János építész és Lengyel Izidor gyógyszerészt. A fegyelmi választmányba beválasztatnak: György Pál kir. pénzügyigazgató, Mikes Gyula kir. mérnök, Gyárfás Lajos, Pekri Sándor rendes, és póttagokká: Horváth László kir. tanfelügyelő és Gerendi István.

A felszólalási bizottság tagjaiul: Pekri Sándor, Gerendi István, György Pál és Gáspár György.

A másodfoku erdei kihágási bizottság következőleg alakul meg; rendes tagok: Gyárfás Lajos, Horváth Gábor, Pekri Sándor, Gerendi István, póttagok: gróf Haller Jenő, id. Pataki László, gróf Bethlen Árpád, Rédiger Árpád.

Az erdőrendészeti albizottság tagjai és pedig elnöke; Gál Domokos, helyettes elnöke: Gerendi István. rendes tag: Pekri Sándor.

Elnöklő alispán jelenti, hogy a vármegyei főorvos elhalálása következtében a törvényhatósági főorvosi teendők ideiglenes végzésére Dr. Antalffy Manó erzsébetvárosi járási orvost berendelte, ki azonban betegség miatt nem jelentkezhett, a szabályrendeletileg megállapított napi-díjak élvezetének biztosítása mellett Hájek Nándor radnóthi járási orvost hívta fel, ki ideiglenes működését már meg is kezdte. H. Gál Domokos alispán havi jelentéséből tudomást vehetni, hogy a személy- és vagyonbiztonságot illetőleg nagyobb mérvű áthágás nem fordult elő.

Az állategészségügyre vonatkozólag a mult hónapban jelzett községeken kívül még fölépelt a száj- és körömfájás: Hosszuaszó, Somogyom, Buzás-Besenyő, Magyar-Bénye, Szancsal, Bethlen-Szent-

Miklós, Dombó, Adámos, Darlacz, Vidrátszeg és Nagy-Teremi községekben. Teljesen megszűnt a járvány, s az előirt fertőztelenítés után a zárlat alól feloldattak: Erzsébetváros rendezett tanácsu városban, Széplak, Sz.-Dánya, Borzás, Balavásár, Egrestő, Kis-Kend, Nagy-Kend és Szénaverős községekben. Az alispáni jelentés tudomással bír még, hogy ezen községeken kívül még több helyen szűnt meg a betegség, de az állami állatorvos három vármegye felülvizsgálatát kelletvén végezni, csak késedelmesen szállhatott ki a felülvizsgálatok megejtésére s így a zárlatok feloldása az egyesek és a községek nagy anyagi károsodására csak későn írténhetik meg, mire nézve elhatározza a bizottság, hogy a földmívelési miniszterhez intéztessék fölrítat az iránt, hogy a kerületi állami állatorvos a felülvizsgálat gyorsabb teljesítésére köteleztessék, esetleg a fenforgó hátrányos helyzet orvoslására vezető intézkedés tétessék.

Kedves István pénzügyigazgatói helyettes jelenti, hogy a kincstári tartozások a mult hóban tetemesen javultak, jöllehet az 1888. december havhoz képest egyenes adókban 4681 frt 81 kr, hadmentességi díjakban pedig 1079 frt 12 kr, s így összesen 5760 frt 93 kr. visszaesés mutatkozik. Az egész mult évi befizetési eredmény pedig az 1888. évinél csekélyebb egyenes adókban 43775 frt 84 kr, hadmentességi díjakban 7055 frt 21 krral, összesen 50,831 frt 05 krral. Jelenti, hogy december hóben házadó-mentesség és fizetési halasztás egy esetben sem adatott.

Hájek Nándor főorvosi teendőkkel ideiglenesen megbízott járási orvos jelenti, hogy a mult hónapban enyhe lefolyással uralkodott a kanyaró Kerelő-Szt.-Pál és Nagy-Teremi községekben. Leggyakrabban előforduló kórállapotu betegségek a légső szervek hurutos és lobos bántalmai voltak.

Orvos-rendőri intézkedés volt kétszer Kerelő-Szent-Pálon és Nagy-Teremiben.

Orvos-törvényszéki bonczolat volt Gogán-Vár-alján egy véletlenség következtében beállott hirtelen halál miatt.

Mikes Gyula kir. mérnök jelenti, hogy az utak általában jók és közlekedési akadályok sohol sem merültek föl. A törvényhatósági utakon Neumann Bernát által újból épített hét hid és áteresz decz. hó folyamán felülvizsgáltatott és átvétetett. Kerekes Béla kir. s. mérnök szabadságidejéről december hó 12-én visszatért. — Az állásáról lemondott Kuti Gyula helyébe — Bonyha székhellyel — Bartha István lett főispán ur által utbiztossá kinevezve, ki állomását december 24-én el is foglalta.

Az árvaszéki elnök utolsó évnegyedi jelentéséből fölemlítjük a következőket: Gyámság alul felszabadult összesen 65 egyén, még pedig: teljes korúság folytán 33, nagykorúsítással 12, férjesüléssel 13 és elhalálozás folytán 7. Az árwapénztár állása az 1889. év végén 29022 frt 18 kr.

A kir. tanfelügyelő megbízottja, Kovács Sándor tollnok terjesztett elő a népoktatásügy állapotáról szóló terjedelmes és részletes jelentést a mult év második feléről, a melyet bő kivonatban ismertetni fogunk lapunk következő számában.

Az ülés déli 12 órakor ért véget.

Irodalom.

„Költők Albuma,” jelenkori magyar költők verseiből összeállította Radó Antal. Budapest, Lampel R. (Wodianer F. és fia) cs. és kir. udv. könyvkereskedés kiadása. Ara 3 frt 60 kr. Pazar fényvel, izléses csinnal kiállított kötet, diszes, gyönyörű, tiszta nyomással, finom papiroson. E pár szóval akarjuk jellemezni e mű külsejét, a melylyel a fönn jelzett s általánosan ismert kiadó-czég ismét bizonyosságot tett műértelméről és áldozó készségéről. E diszes ruhát meg is érdemli a derék belső. Egy újabb anthologia ez, a mely szemelvényes összeállításban mutatja be korunk lyrikusait, részben elbeszélőit, még pedig természetszerűleg nem valamennyit, nem is csak a legjelesebbeket. De hát ez nem is lehetett czélja (s nem is volt) az összegyűjtőnek, mint azt előszavában maga is kifejti. A 384 lapra terjedő vaskos kötet három részből, áll u. m.: I. Szerelmi költemények. II. Vallásos, hazafias és egyéb tárgyú költemények. III. Elbeszélő költemények (Szavalmánydarabok). Nem kívánjuk fölemlíteni mindazon írókat, a kiknek hely jutott e gyűjteményben, de dicséretére válik az összeállítónak, hogy olyképp szedte össze e költeményeket, hogy az illető költők lehetőleg több oldalról legyenek jellemezve saját költeményeik által. Kétségtelenül teljedni fog az előszóban kifejezett amaz óhaj, hogy a közönség e gyűjteményt végig olvasva, kedvet érez majdan egyik-másik köl-

tónk összes műveinek megismerésére. Becses e mű már csak azért is, mert kézzelfogható ellenérvet nyújt azoknak, kik egyre azt hajtják, hogy az Aranyok, Petőfik, Tóth Kálmánok óta kiveszett nálunk a lyra igazi ere. Igen jó szolgálatot tett Radó ez anthológiával irodalmunknak s dicséretet vív ki a kiadó-czég a méltó kiállításért.

Ugyanazon czég kiadásában legújabbán megjelentek még a következő művek:

Magyar olvasókönyv poétikai és retorikai bevezetéssel; keresk. középiskolák és akademiák használatára szerkesztette Balassa József. I. kötet az I. osztály számára. Ára 1 frt 50 kr.

A „Polgári iskolai tankönyvek tárá”-nak egy új kötete: Magyar olvasókönyv a polg. leány-, illetőleg fluiszolák számára szerkesztették Dr. Gőss József, Pósa József és Tóth József. Ára 60 kr, vászon kötésben 80 kr.

Mértani nézetten a polg. iskolák használatára. Dr. Mocnik Ferencz után a polg. iskolák tantervéhez alkalmazta Lengyel Sándor. 18-dik kiadás. Ára fűzve 1 frt, angolvászon kötésben 1 frt 20 kr.

A „Népiskolai tankönyvek tárá”-nak egy új kötete: Természettudomány a népiskolák számára, írta Báthory Nándor. Ára?

NAPI HIREK.

Személyi hír. Bethlen András gróf főispán folyó hó 12-én vasárnap délben városunkba érkezik. Délután — a mint halljuk — a magyar kaszinó közgyűlésén elnökölni fog.

Kinevezések. A m. kir. igazságügyminiszter az 1890. év tartamára a maros-vásárhelyi ügyvédvizsgáló-bizottság elnökévé: Schneider József maros-vásárhelyi kir. ítélőtáblai tanácselnököt, helyettes elnökévé: Vita Sándor maros-vásárhelyi kir. főügyészt nevezte ki; Wittich Károly deési kir. ügyészt az erzsébetvárosi ügyészséghez helyezte át.

A magyar polgári kör e hó 5-én tartotta évi rendos, tisztújító közgyűlését. A szép számmal egybegyűlt tagokat Koródi Mihály alelnök, szívélyesen üdvözlően, a jegyzőkönyv és jegyzői jelentés tudomásul vétettek. A pénztári jelentésből kitűnt, hogy az egyleti tőke ez évben 170 frt tiszta jövedelemmel gyarapodott; a gazdai jelentésből pedig megtudtuk, hogy az alapoktól eltekintve, az egylet ingó vagyona 1300 frtot képvisel. Ez alkalommal adatott ki a zászlószentelés emlékére tett Széchenyi-alap ez évi kamatja is két állami alsófoku ipariskolai tanulóknak. Elhatározatott, hogy az egylet f. hó 18-án bált rendez. Végül a közgyűlés elismerését fejezván ki a mult évi tisztikar és választmány működéséért közfelkiáltás utján egyenlő akarattal ujjolag megválasztotta az igazgató választmányt. E szerint Papp Ferencz elnök; Koródi Mihály alelnök, Nagy Ferencz jegyző, Dobrosi István pénztárnok, Székely György ellenőr, Veres György gazda, Spaller József könyvtárnok, Vass Sándor zászlótartó. Választmányi tagok: Barabás Károly, Biró Sándor, Folyovics Mtklós, Haluskay András, Killyéni Endre, Klein Károly, Kovács Ignác, Lemhényi Zsigmond, Péter Mihály, Tuzson Elek, Vén F. István, és Zsigmond Áron. Emke képviselő: Kürthy János.

Farsangi multság. A brassói magyar polgári kör f. hó 18-án az Europa szálló termében zártkörű táncvigalmat rendez, melyre a meghívók már szétküldtek. Kik tévedésből meghívót nem kaptak s ahhoz igényt tartanak, szíveskedjenek ez iránt az egyesületi gondnokhoz fordulni.

Dalárdánkról. A „Kolozsvár” nagyszebeni levelezője, a lap jan. 8-iki számában a nagy-szebeni dalkör január hó 5-iki előadásáról referálva, kvalifikálatlan módon támadja meg dalárdánkat, azzal vádolva azt, hogy nincs benne igazi szellem, nem önzetlen, törekvésében hiuság vezérli, a mig mindezek ellenkezőjét megtalálhatni a szebeni dalkörben! Ez utóbbit elhiszszük s annak szívünk mélyéből örvendünk; a dalárdánkra szőrt, minden alapot nélkülöző rágalmat és gyanúsítást ellenben a leghatározottabban visszautasítjuk. A dalárdánk tagjaiban élő lelkesedésnek és igaz, hazafias magyar szellemnek számos bizonyítékát szolgáltatta a mult s fogja szolgáltatni a jövő; a dalárda védelmünkre nem szorult, de fáj tapasztalunk, hogy sajtónk, mely hivatva volna épen ily egyesületek működését meleg rokonszenvvel kísérni s azokat támogatni, helyt ad ily támadásoknak, melyek nem lelkesítenek, de lehangolnak.

Dalárdánk ellentétben vidéki kirándulásról szóló híresztelésekkel, elhatározta, hogy vidéki kirándulást egyáltalán nem tervez, mig itthon egy elő, adást nem tart. Ennek napjúl február 22-ét tűzte ki melyre már javában folynak az előkészületek.

Román estély. A helybeli román dal- és tornaegyesület — mint már jeleztük — e hó 12-én, vasárnap esti 8 órakor hangversenyt rendez, melynek műsora a következő: 1. Dima G. Hora, vegyeskar

zenekar-kisérettel. 2. Verdi, Duo „Rigoletto” dalműből. Éneklik Lengeruné urasszony és Popovici N. ur, zongorán kíséri Boamben M. k. a. 3. Chopin „Grande polonaise” op. 22. Es-dur, zongorán előadja Florian Ilona k. a. 4. Gade W. „Erlkönigs Tochter” svéd ballada solo-, kar- és zenekarra. A solokat előadja Lengeruné urasszony, Popovici k. a. és Muresianu Trajan ur. Jegyek kaphatók Ciureu N. J. könyvkereskedésében és este a pénztárnál.

Rendőri hírek. Lopás. Spuderka György helybeli napszámos tegnap este a csik-dánfalvi Felix Albert földműves kocsijáról egy lószerszámot elloptott. A lopást beismerő tettest a kir. járásbírósnak adták át.

A segesvári magyar kaszinó-bál a folyó évben február 8-án fog a városház nagy termében megtartatni. A rendezőség ifj. Horváth Mihály vezetésével már szorgalmasan dolgozik az előkészületen, — hogy a mulatságot minél szebbé s kellemesebbé tegye.

Papi beiktatás. Mint a „Székely Nemzet”-ben olvassuk, Kovászna község megható egyházi ünnepélynek volt színhelye f. hó 3-án és 5-én. Szóts Gerő volt budapesti segédlelkész, mint már megválasztott rendes pap vonult be fényes fogadtatás között f. hó 3-án Kovásznára. Két nappal később történt a református templomban a papi beiktatás, melyen körülbelül másfélezer hívő volt jelen. Az egyházi ünnepélyt a Butyka-vendéglőben fényes banquet követte, melyen Kovászna intelligenciája, az orbai egyházmegye lelkészei és számos jó barát vett részt.

Influenza Kis-Küküllőmegyében. Mint küküllővári tudósítónk jelzi, a szomszédos Zsidve községében az influenza vehemens erővel lépett föl. Ugy látszik, hogy a kellemetlen betegséggel, melyről eddig csak a lapokban olvastunk, közelebbről meg fogunk ismerkedni. — Nem ártana, ha a nép az iskola útján világosíttatnék fel a kór lefolyásáról és az óvóintézkedésekről.

Haláleset. Seps-Szentgyörgyön f. hó 7-én hunyt el id. Téglás Gáborné szül. Csergeő Anna. A boldogultat férje, gyermekei és unokái siratják. — Béke poraira!

Frére-Orban volt belga államminiszter neje jan. 6-án éjjel meghalt. Az egyesült liberális párt aggvezérét nejeének halála úgy megrendítette, hogy egészen vissza akar vonulni a politikai életből és mandatumát is le szándékozik tenni. Remélik azonban, hogy néhány nap múlva sikerülni fog őt a szándékáról lebeszélni. Frére-Orban visszalépése a jelen viszonyok között pótolhatatlan veszteséget jelentene pártjára nézve.

Sajtóhírb. Utolsó számunk „Hangverseny” cz. rovatának 3. bekezdésében egy értelemzavaró sajtóhiba van. Ugyanis a következő mondatban: „S itt aztán nem tudjuk, melyik oldal előadását...” oldal helyett dal olvasandó.

Közigazdaság.

Hetivásár. A tegnapi hetivásár ismét a jobbakegyike volt, úgy hozatal, mint kereslet tekintetében.

A gabonapiacson az árak következőképen alakultak: Buza 6—6.50 frt, rozs 4.60 frt, árpa 4.50—5.20 frt, zab 2.60—3.00 frt, törökbuza 3.50—4 frt, lenese 5—10 frt, borsó 4—6 frt, paszuly 4 frt.

A baromfivásár árai a következők voltak: — Csirke 60—75 kr, liba 1.20—1.30 frt, kacsa 50—70 kr. páronként, malacz 1.50—2 frt darabonként. Tojás 8 darab 20 krért.

A husarak a lefolyt héten következőképen alakultak: marhahus 32 kr, sertéshus 44 kr, borjúhús 40—44 kr, faggyu 22 kr, olvasztott zsír 64 kr, olvasztott faggyu 32 kr. klgr.-ként.

Táviratok.

Madrid, jan. 10. Alfonso király állapota rendkívül aggasztó; a legújabb hírek szerint valamivel jobban van.

Budapest, jan. 10. A mint hírlík, báró Bánffy Dezső, Szolnok-Dobokamegye főispánja állásáról le-

mond. Utódjául Bornemisza Károly és Bethlen Pál képviselőket emlegetdik.

Budapest, jan. 10. Az influenza a fővárosban és az országban folyton terjed. Ujabban Szapáry gróf pestmegyei főispán és Kozma főügyész is megbetegedtek.

Kolozsvár, jan. 10. A honvéd tisztikar testületileg bucsuzott a távozó Kovács altábornagytól s ugyancsak testületileg üdvözölte Hild ujonnan kinevezett kerületi parancsnokot, ki örömet fejezte ki a fölött, hogy a király ezen hadászatiilag legfontosabb kerületbe nevezte ki; ezen öröme annál nagyobb, minthogy Erdély szülőföldje.

Mád, jan. 10. Bernáth Béla mérsékelt ellenzéki programmal képviselőnek választatott.

Idegen-forgalom Brassóban.

— 1890. január hó 10-én. —

„Európa” szálloda: Czobel Béla birtokos Tusonból, Todorof kereskedő Giurgevoból, Orendi Gusztáv keresk. Kovásznáról, Steinberg Henrik keresk. Sofiából.

„Bukarest” szálloda: Ohrenstein Simon utazó Bécsből, Lobstein József kereskedő Bécsből, Essösy János utazó Budapestről, Klüger Bernát impressario Gyula-Fehérvárról, Schincz Vilmos utazó Bécsből.

„Zöldfa” szálloda: Báró Erlangen Viktor cs. és kir. hadnagy Reichenauból.

Brassói piaci árak.

— Az első erdélyi bank jelentése. —

Brassó, 1890. január hó 11-én.

Román papírpénz à 20 frank	9.22 vétel	9.24 eladás
ezüstpénz à 20	9.16	9.20
Napoleon'or (aranypénz)	9.30	9.33
Török lira	10.55	10.60
Arany	5.50	5.53
Orosz papírrubel	127.—	128.—

Társzerkesztők:

Nagy-Küküllőmegye részéről: Horváth László (Segesvár).
Kis-Küküllőm. részéről: Gyöngyössi István (D.-Szt.-Márton).
Felelős szerkesztő: Kis-Tétényi Walther Béla.
Laptulajdonos: Harmath Lajos.
Kiadó: Alexi könyvnyomdája.

HIRDETMÉNYEK.

Sz. 5209.—1889. telekkvi.

Arverési hirdetményi kivonat.

A fogarasi kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság közzhírre teszi, hogy David Samuel végrehajtónak Gubernat Anna férj. Trifon végrehajtást szenvedő elleni 85 frt tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a fogarasi kir. járásbíróság) területén lévő, Felső-Komana község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Helyrajzi sz. Kikiált. ár.	Helyrajzi sz. Kikiált. ár.
206, ingatl. 160 frt	1849, ingatl. 6 frt
207, „ 50 „	1868, „ 3 „
451, „ 4 „	2466, „ 3 „
602, „ 12 „	2477, „ 3 „
624, „ 6 „	2539, „ 29 „
667, „ 19 „	2542, „ 16 „
746, „ 2 „	2606, „ 9 „
748, „ 3 „	2610, „ 3 „
841, „ 18 „	2632, „ 15 „
842, „ 22 „	2644, „ 5 frt
1155, „ 11 „	2657, „ 5 frt
1174, „ 11 „	2800, „ 5 frt
1380, „ 11 „	
1388, „ 11 „	

az árverést ezennel megállapított kikiáltási áron elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi február hó 19-ik napján délelőtti 10 órakor Felső-Komana község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénz-

ben, vagy az 1881. évi LX. törvényzikk 42 ik. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Fogarasz, 1889. október hó 22.

A kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóság.

(8) 1—1 Nagy Lázár, kir. aljbíró.

Bátorkodom a nagyérdemű közönséget **Lópiacz 88. sz. a. nyitott, a**

„Metropol”-

hoz czimzett vendéglőm látogatására tisztelettel meghívni.

Susa Lajosné,
vendéglősnő,

Bende Miklós és neje fájdalomdult kebellet tudatják, hogy forrón szeretett egyetlen gyermekük

Erzsike

folyó hó 9-én háromnegyed 10 órakor élte 3-ik évében jobblétre szenderült.

A kedves kis halott hült tetemei e hó 11-én, szombaton d. u. 4 órakor fognak a bolonyai róm. kath. halottas kamrából az ottani sirkertbe örök nyugalomra elhelyeztetni.

Béke lengjen porai fölött!

Brassó, 1890. január hó 10-én.

(13) 1—1

Brassó, nyomtatott ALEXI könyvnyomdájában.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

A köpeczi barna-szén főraktára

az első erdélyi bank közraktárában van, szemben a pályaudvar raktárával.

Elárusítási ár 100 klgrként 43 kr; 50 klgr. nál kevesebb nem adatik el.

(2) 2—5

As 1888-iki nagy nemzetközi világkiállításon Brüsszelben kitüntetett. — Diplom de société médecine de France, Diplom de société d'Hygiène publique de Paris. — A nemzetközi hygien. kiállításon Gentben a nagy ezüst éremmel, Párisban 1889-ben aranyéremmel lett kitüntetve.

Szenzációs találmány

(9) 1—4

Férfiak számára.

Dr. Borsodi-féle cs. és kir. szabadalmazott electro-metallikus készülék a férfiúi gyengeség (impotentia) gyógyítására. Éltetőleg hat a kimerült idegekre alkalmazása és gyógyszerek nélkül új erőt és ifjúi érzést kölcsönöz az erejevesztett szervezetnek. A készülék alkalmazása föltöte egyszerű.

Észrevehetetlen a testen való viselése magában véve is elég a kívánt eredmény előidézésére.

Az impotens férfit már alkalmazása első napján pottensé teszi és minden bármily nagymérvű férfiúi gyengeséget is meggyógyít rövid idő alatt.

Dr. BORSODI szabadalma

Budapest, Teréz-körut 4. Mocsonyi-ház 4.

BÉCS, I., Kärtnerring 3. szám.

Kimerítő brosrók kívánatra ingyen küldetnek.